

*BAZEN HER ŞEYİ NORMALE DÖNDÜRMEK
İÇİN BİRAZ TUHAFLIK GEREKEBİLİR.*

TUHAFLIK

GREG VAN EEKHOUT

X-
LIB
RIS

TUHAF

Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

Tuhaf

Özgün Adı: Weird Kid

Yazan: © 2021 Greg van Eekhout

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-6534-73-5

Sertifika no: 44919

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

Yayına hazırlayan: Cansev Ayanoğlu Güven

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

 (0212) 373 77 44 satis@doganyayinlari.com.tr

 xlibris.kitap xlibris_kitap

Xlibris Doğan Yayınları'nın alt markasıdır.

www.doganyayinlari.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

TUHAF

GREG VAN EEKHOUT

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

*Bütün tuhaf çocuklara:
Tuhaf olmaya devam edin.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Yarın insan içine çıkacağım için bu akşam gülümseme provası yapıyordum.

Gülümsemekte ne var? Dudaklarının uçlarını yukarı doğru kıvrırırsın, belki biraz dişlerini gösterirsin, istemezsen de göstermezsin, işte bu kadar, gülümsedin gitti.

Ya da, eğer bensen, biraz eğlence olsun diye yılan gibi bir çatal dil çıkarabilirsin.

Ama yalnızca kimse bakmadığında.

Yalnızca istediğin zaman.

En azından, eskiden öyleydi.

Yarın ortaokulda ilk günümdü, ağzıma ve vücuduma hâkim olmam gerekiyordu, yoksa kötü olurdu.

Banyo aynasına bakarak gülümsemeyi denedim. Neşeli, cana yakın bir gülümseme olsun istiyordum.

Dişlerim korkunçtu.

Çok küçük, çok fazla, minicik, sivri ok uçları gibi.

“Pirana dişleri aman ne güzel,” diye söylenirken dişlerim dilimi kesmesin diye dikkat etmem gerekti.

İşler hazirandan beri kontrolden çıkmaya başlamıştı. Yani, *ben* kontrolden çıkmaya başlamıştım. Annemle markete gitmiştik, salı akşamları tako yeme adetimiz vardı. Ben de annemin avokado seçmesine yardım ediyordum, reyonda yolu kapatan yaşlı bir adamın yanından geçmem gerekiyordu. “Affedersiniz efendim,” dedim, adam da bana çok terbiyeli olduğumu söyleyip çok memnun olmuş gibi gülümsedi. Nedense birden aklıma “ağzı kulaklarına varmak” sözü geldi, sonra daha ne olduğunu anlayamadan ağzım esneyip yüzüme yayıldı, gerçekten kulaklarıma varana kadar açıldı. Biraz daha sıırıtsam neredeyse kafamın üst tarafı kopup düşecekti.

Yaşlı adam çılgılığı bastı, acil yardım ekiplerinin gelip adama oksijen vermesi gerekti. Annem de beni dükkândan acele çıkardı, o gece takolarımızın yanında guakamole yiyemedik.

Bu yaz kazayla şekil değiştirdiğim tek olay bu değildi. Market olayından bir hafta sonra arka bahçede trambolinde zıplıyordum. Son sıçrayışında aşağı inerken vücudum yayılıp koca bir yufka gibi dümdüz oldu. Birkaç saniye içinde tekrar insan şeklime dönmeyi başardım ama komşular bir görseydi...

İnsan içinde şekil değiştirmek tehlikelidir.

Birileri beni fark edebilir.

Bu *birileri* polis demek.

Devlet görevlileri demek.

Öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarım demek.

Birileri herkes olabilir.

Annemle babam bana hep bunu söyleyip dururlar.

Aynaya bakarak bir kere daha gülümsemeyi denedim, bu sefer hafifçe gülümsedim.

Başarabilirdim. Daha önce hiç mi gülümsememiştim, yüzlerce defa yaptığım şeydi. Yalnızca yeni okul yüzünden sinirlerim geriliyordu. Kendi kendimi heyecanlandırıyordum, o kadar.

Gözlerimi kapattım.

Bir soluk aldım.

Normal şeyler düşündüm.

Gözlerimi açtım. Aynadan bana bir sinekkapan çiçeği bakıyordu.

Mahvolmuştum.

* * *

Cedar Creek View* Ortaokulu'nun önü arabalar, çarpılan kapılar, bağrıışan çocuklarla pazar yerine dönmüştü. Annemle babam ısrarla beni arabayla bırakmak istemişlerdi, halbuki kendim bisikletle gelebilirdim. Beni arabayla getirmenin kolaylık sağladığını söylüyorlardı ama ben bunun bir sınav olduğunu biliyordum.

Annem dönüp bana baktı. "Bugün iyi geçecek mi sence?"

* Sedir Deresi Manzarası

Aslında şunu demek istiyordu: “Yanlışlıkla gözlerinin sapı falan çıktı mı? Pelteye döndün mü? Kova lazım mı?”

Annemle babam kimse sırrımı öğrenmesin diye bana evde eğitim vermeye başlamak istemişlerdi ama ben kabul etmemiştim. Ben normal şeyler yapmak istiyorum. Yemekhanede bayat tavuk köfte yemek istiyorum. Arkadaşlarımla takılmak istiyorum. Matematik alıştırmalar kitabımdaki soruları çözeceğime sayfalara gitar resmi yapmak istiyorum.

Savaşı ben kazanmıştım, yani normal okula devam edecektim ama bir şekilde değiştirme olayı yaşarsam beni hemen okuldan alacaklardı.

Babam, “Krampe var mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Yanma hissi?”

“Yok.”

“Aşırı kaşıntı? Garip kırıdanma ihtiyacı?”

“Yok baba. Yok.”

Babam proktoloji uzmanı. Yani popo konusunda uzman doktor. Böyle semptomları sormak da onun ilgi gösterme şekli işte.

Araba durur durmaz atladım. Daha on adım gitmemiştim ki arkamdan seslenip durdurdular.

“Jake!”

Homurdanarak döndüm.

Babam yemek kartımı uzatıyordu.

Sinirli adımlarla dönüp kartı babamın pencereden uzattığı elinden çekip aldım.

Babam, “Seni seviyorum evlat,” dedi.

Annem gülümsedi. “Umarım ilk günün harika geçer Jako.”

Elimi salladım ama ben ona gülümsemedim çünkü ağzımın tuhaf bir şekle girmesini göze alamazdım.

Tıklım tıklım koridorlarda insanlarla itişe itişe birkaç dakika dönüp dolaştıktan sonra ilk dersime ulaştım. Rehberlik. Öğretmen, başını masasındaki kâğıtlardan kaldırmadan, “İsteddiğiniz yere oturun,” dedi. Daha dersin başlamasına beş dakika vardı ama öğretmen şimdiden stresli görünüyordu. Anlayabiliyordum.

Yüzler denizine bir göz attım ama atar atmaz pişman oldum, çünkü şimdi yüzler denizi de bana bakıyordu. Acaba ağzım ne yapıyordu? Normal boyda mıydı? Fazladan sıra sıra dişlerim var mıydı? Fil gibi ağzımın iki yanından uzayan dişlerim mi çıkmıştı? Kimse çığlık atmadığına göre herhalde her şey normaldi.

Cedar Creek View Ortaokulu, bizim bölgedeki yedi ilkokulun hepsinden öğrenci alıyor, onun için de artık birkaç yüz değil neredeyse bin öğrencisi olan bir okula gidiyorum. Yalnızca birkaç tanıdık yüz var.

Pencere kenarında Eirryk'i görünce başımla selam verdim. Bir an göz göze geldik, sonra beni görmemiş gibi başını çevirdi.

Eirryk benim en iyi arkadaşım. Ya da eskiden öyleydi. Yazın

işler değışti. Eirryk her zamanki gibi takılmak, normalde yaptığımız şeyleri yapmak istiyordu; onların evinin önündeki tahta rampadan bisikletle atlamak, halka atmak, mini golf oynamak gibi şeyler. Ama ben su parkında pelteye dönüşmeyi göze alamıyordum, onun için sürekli ertelemeye, bahaneler uydurmayaya başladım. Bir gün dişçi randevum var diyordum, bir gün karnım ağrıyordu. Sonra kızamık oluyordum. Bir ayda Eirryk benden umudu kesmişti. Doğrusu onu suçlayamazdım.

Başımı eğip arka tarafta bir sırayı gözüme kestirdim.

Sınıfa birkaç çocuk daha girdi. Son gelen uzun boylu, beyaz kız benim yanımdaki boş yere oturdu. Sırt çantası dikkatimi çekti, öyle doluydu ki fermuarı kapanmamıştı. Dikkatimi çeken başka bir şey de çantadan dışarı sarkan mor ve yeşil bir yılan oldu. Bir iki saniye bakınca yılan değil kıvrılmış bir tırmanış halatı olduğunu anladım, bu da okula yılan getirmek kadar tuhaf olmasa da yine de ilginç bir şeydi. Dikkatimi çeken üçüncü şeyse kızın kot ceketinin omzuna dikili armaydı. Arma, en sevdiğim ikinci çizgi roman karakteri Gece Kuşu'nun kanatlı logosuydu. Gece Kuşu'nun süper güçleri yok ama fiziksel ve zihinsel egzersizlerle kendini geliştirip kötülüğe karşı canlı bir silaha dönüştürmüş.

En sevdiğim çizgi roman karakteri Yıldız Çekici, kendini gizleyerek Dünya'da insanlar arasında yaşayan bir uzaylı.

Gözlerimi kızın omzundaki armadan ayırıp yüzüne bakınca onun da çatık kaşlarla bana baktığını gördüm.

UZAYDAN GELMİŞ OLABİLİR
FAKAT ONUN EVİ DÜNYA...

ŞİMDİ DÜNYA'DAN OLMAYAN BİR GİZEMİ ÇÖZMEK ÜZERE.

Obruklar, kaynağı belirsiz bir uğultu ve tuhaf davranan insanlar.

Tüm bunlar Jake ile ilgili olabilir mi?

Jake, sıradan bir ortaokul öğrencisi değil. Yeni okuluna uyum sağlamaya ve beladan uzak durmaya çalışsa da Jake'in bir sırrı var: Uzak bir gezegenden gelen ve normal bir insan gibi yaşamaya çalışan bir uzaylı olması.

Vücudu garip tepkiler vermeye başladığında gerçek kimliğini gizlemek Jake için zorlaşır. Okulda tuhaf olaylar yaşandığında arkadaşı Agnes ile gerçeği ortaya çıkarmaya çalışırlar. İşleri hiç kolay değildir çünkü insanları garip davranışlara iten ve kaybolmalarına sebep olan bir gizemi çözmeleri gerekir.

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

